

מה אהבתי

מאריכין לו ימיו ושנותיו

לזכר נשמתם של מ"ה קדושי מירון תשפ"א

"כל המשלים פרשיותיו עם הציבור, מאריכין לו ימיו ושנותיו"

המדורה הייחודית
שהצילה
סיפורו של שבת

מזמור לתודה
ברגע האחרון
נועם הנשמות

כולם באים
בשביל רשב"י
כזוהר הרקיע

מי נחשב
'בעל'?
כתרגומו

התורה - וממילא, כל דבר שיכול להביא לשכחת התורה - הרי הוא אחראי לה ויכול לפעול ישועה עבור המתחנן. זו אם כן הסיבה שלפיה כלל עם ישראל פונה ומגיע לציונו של רשב"י ביוםא דהילולא ובכל ימות השנה - לצעוק ולזעוק על כל צרה, ודבר זה מתחזק והולך מדי שנה יותר ויותר, כי בפנימיות לבבות עם ישראל, אף שלא כל אחד יודע על עומקה של הבטחה זאת - יש התעוררות לנסוע למירון לפקוד את ציונו של רשב"י, לעורר את זכותו ולבקשו שיעורר רחמים רבים מלפני אבינו שבשמים על ישועתן של ישראל ובתוכם על צרתו של כל אחד ואחד.

...

ואיך מתפללים באופן הנכון בקבר הרשב"י? חשוב לזכור את דברי חז"ל במדרש שמביא רש"י בנביא הושע (ג, ה) על הפסוק "אחר (ימי הגולה) ישוּבו בני ישראל ובקשו את הוי"ה אלוקיהם ואת דוד מלכם ופחדו אל השם ואל טובו באחרית הימים", תני משום רבי שמעון בן יוחאי בשלשה דברים מאסו בני ישראל, בימי הרבעם במלכות שמים, ובמלכות בית דוד, ובבית המקדש. אמר רבי שמעון בן מנסיא אין מראין סימן טוב לישראל עד שיחזרו ויבקשו שלושתן, כמו שכתוב "אחר ישוּבו בני ישראל ובקשו את השם" - זו מלכות שמים, "זאת דוד מלכם" - כמשמעו, "ופחדו אל השם ואל טובו" - זה בית המקדש. אלה אפוא שלשה דברים עיקריים שעל כל יהודי לזכור הן בעלותו להילולת רשב"י והן בהזכירו זכות רשב"י בכל מקום בעולם, לבקש שלושה דברים אלו ברחמים: לקבל על עצמו עול מלכות שמים, להתפלל שתתחדש מלכות בית דוד, ויחיש הבורא את בניין בית המקדש.

וכמוכן, כאמור לעיל, לעורר זכות רשב"י, שהבטיח שלא תשתכח תורה מישראל, ואלו הדברים הם הערובה הטובה ביותר שלא תשכח מפי זרעו.

אנו תקווה שבימנו יעלה ויִרְצָה האדון - כמו שאמר (סנהדרין צח.) אליהו הנביא לרבי יהושע בן לוי שישב על פתח מערת רשב"י - לשלוח לנו את אליהו הנביא, לבשרנו בבשרות הגאולה ובימינו תיושע יהודה, להיגאל גאולת עולמים, ומ"ה קדושי מירון - שעולים כמספר 'אולה', וכמו שמביא הבן איש חי בספרו על אגדות הש"ס (ר"ה לא:) שהגאולה תבוא בזכות מ"ה נשמות של צדיקים - יעוררו ברחמים ותחננונים ולא יניחו את מקומם עד שנזכה בקרוב לראות פניהם המאירים ומזהירים עם שאר הצדיקים והחסידיים בתחיית המתים במהרה בימינו, אמן.

כידוע, הקשר המיוחד של עם ישראל עם רשב"י החל עוד מאז שנכנסו רבותינו לכרם ביבנה ואמרו (ברוח קודשם) "עתידה תורה שתשתכח מישראל" ואמר רבי שמעון בן יוחאי-חס ושלום שתשתכח תורה מישראל, שנאמר (דברים ל"א, כ"א) "כי לא תִשְׁכַּח מִפִּי זֵרְעוֹ". ומבואר רש"י, "הרי זו הבטחה לישראל שאין תורה משתכחת מזרעם לגמרי", וכפי שהבטיח משה רבנו לרשב"י (זוה"ק פרשת נשא), "בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי". הוי אומר: שדרך תורת רשב"י תבוא גאולתם של ישראל ברחמים.

...

והנה, במילים חמות אלה מגלה לנו רבינו מוהר"ן מברסלב זיע"א במאמר המופיע בתחילת ספרו ליקוטי מוהר"ן את סוד כוחו הרב של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי: "בוא וראה והבן נפלאות נסתרות של תורתנו הקדושה כי סמך רבי שמעון בן יוחאי על זה הפסוק, כי באמת בזה הפסוק בעצמו, מרומז ונסתר סוד הזה, שעל ידי זרעו של יוחאי, שהוא רבי שמעון, על ידו לא תשתכח התורה מישראל, כי סופי תיבות של זה הפסוק כי לא תשכח מפי זרעו הם אותיות "יוחאי", וזה שמרומז ונסתר בזה הפסוק, שעל ידי זרעו של יוחאי שמרומז בזה הפסוק שהוא רבי שמעון בן יוחאי על ידו לא תשכח דהיינו, רבי שמעון הבטיח שעל ידו לא תהא שכחת התורה מעם ישראל - אפילו בזמן הכי קשה והכי ירוד. ובכלל זה, כלולה כל צרה או מועקה שעלולה להביא את היהודי לשכחת התורה. אם כן, יש לכל יהודי פתחון פה לבוא אל רבי שמעון בר יוחאי ולומר: אתם הבטחתם לישראל שלא תשתכח התורה על ידכם, ואפילו בתוקף ההסתרה שבתוך ההסתרה בעקבתא דמשיחא, באחרית הימים האלה הבטחתם, שאף על פי כן לא תשכח התורה מפי זרענו, כמו שכתוב וענתה השירה הזאת לפני לעד כי לא תשכח מפי זרעו.

ועל כן, רואים אנו כיצד ניתן לבוא אל ציון המצינית במירון, ולבקש במילים ברורות על גאולת הנפש, הפרט והכלל, והדברים מתבטאים היטב בתפילה הנוראה שחיבר תלמידו של מוהר"ן מברסלב, רבי נתן זיע"א, בספרו ליקוטי תפילות, המבוססת על גילוי סוד גדולת רשב"י, ואז פונה בתפילה לרשב"י: "רְבִי רַבִּי רַבִּי, אָבִי אָבִי רַבִּי יִשְׂרָאֵל וּפְרָשִׁי, נְהִירוּ דְבוֹצִינָא דְאִרְיִיתָא, עֲוָה לְפָה תִישָׁן, אִיךְ תִּגְלוּ לְסָבוּל צְרוּת יִשְׂרָאֵל, קוּמוּ וְהִתְעוּרוּ עִם כָּל הַצְּדִיקִי אֶמֶת לְהִסְתַּכַּל וְלִרְאוֹת בְּמִרְיֹת צְרוּת נַפְשֵׁנוּ", כאשר הפנייה לרשב"י בלשון כזו נובעת מההבטחה שהבטיח לישראל שעל ידו לא תשכח

פתח דבר

הרה"ח רבי מאיר
נחמן אלחנן שנילי"א
ראש כולל 'קדושי מירון'

**כי לא תשכח
מפי זרעו:
ההבטחה,
התפילה
והגאולה
הרמוזה במ"ה
קדושי מירון**

למה ללמוד

רצון השם בעומק הפרשה

מתן תורה בל"ג בעומר דומיא דחג השבועות

בכל שנה ושנה, ביום ל"ג בעומר, חוזר וניעור הגילוי שהיה בל"ג בעומר בפעם הראשונה - גילוי פנימיות התורה (תורתו של רשב"י). וכמובן גם מהמבואר בכמה מקומות דבל"ג בעומר הוא מתן תורה דפנימיות התורה, בדוגמת חג השבועות שהוא זמן מתן תורה בכלל. דמזה מובן, דכמו שמתן תורה בחג השבועות הוא בכל שנה ושנה, כמו כן מתן תורה דפנימיות התורה בל"ג בעומר הוא בכל שנה ושנה (ספר המאמרים לאדמו"ר הרי"צ מליובאוויטש זצ"ל)

ללמוד בעשרה שבחי רשב"י

יום ל"ג בעומר ירבה שמחה לכבוד רשב"י זי"ע, כי הוא יום ההילולא דיליה, ונודע שרצונו הוא שישמחו ביום זה. ויש מי שנוהג לעשות הלימוד בליל ל"ג בעומר בי עשרה, ללמוד שבחי רשב"י המפוזרים בזהר ואדרא זוטא, והוא מנהג יפה. (החיד"א, מורה באצבע, סימן ח' אות רכ"ג)

התכנסות הנשמות יחד משפיעה שמחה

ועל ידי זה שנכללים יחד כל הנפשות, על ידי זה נעשה שמחה, בבחינת "אור צדיקים ישמח" (משלי ג). כי הנפש הוא בחינת נר, בבחינת "נר ה' נשמת אדם" (משלי כ')

וכשנכללין יחד נעשה מהם אור, ועל ידי זה נעשה שמחה, בבחינת "אור צדיקים ישמח".

(ליקוטי מוהר"ן, פ"א סעיף ח')

אור הנשמה נשלם בלימוד תורת הסוד

וכן בהפך, בהיותו עוסק בחכמת המשנה והתלמוד בבלי ולא יתן חלק גם אל סודות התורה וסתריה, כי הרי זה דומה לגוף היושב בחושך בלתי נשמת אדם, נר ה', המאירה בתוכה.

(רבינו חיים ויטאל, בהקדמה לעץ חיים)

ל"ג בעומר - יום מיוחד לתשובה

וראו לכל איש הירא וחרד לשום אל לבו יום ההוא לשוב בתשובה, כי זכות רשב"י מסייעת להבא לטהר, ולא לבלות זמן בעולם הזה בהבלי עולם, אשר הוא צער לצדיק.

(יערות דבש)

הזוהר נותן חשק ללימוד יתר חלקי התורה

ידוע שלמוד הזוהר מסוגל מאד מאד ודע שעל ידי למוד הזוהר נעשה חשק לכל מיני לומדים של התורה הקדושה.

(הרה"ק רבי נחמן מברסלב, שיחות הרי"ן ק"ח)

כתרגומו

מילים ומקראות לאורם של אונקלוס ורש"י

מי נחשב בעל?

לא יטמא בעל בעמיו להחלו. (ויקרא כ"א ד')

לא יטמא [ב]רבא בעמיה לאחלותיה.

כתב הרמב"ן שלדעת אונקלוס 'בעל' הוא לשון חשיבות וגדולה, והפסוק מדבר על הכהנים, כשהכוונה בפסוק היא: לא יטמא מי שהוא הנכבד בעמיו - כלומר הכהן - כדי שלא יחלל את מעלתו אם יטמא למתים.

ובדומה לכך פירשו באבן עזרא ובחזקוני (בפרוש השני) אלא שהם פירשו את הפסוק "לא יטמא בעל" - כלומר הכהן - "בעמיו", כלומר לכל מי שהוא מעמיו אבל איננו מקרוביו.

ואכמ"ל בזה.

ובענין הגרסה הנכונה בתרגום: הרמב"ן גרס רבא בלי ב', וגירסא זו מוכרחת לפירשו ולפירושים הדומים לו. ואפילו לפירושו של

החזקוני שנראה שיותר מתאים לגרוס ברבא, מ"מ גירסתו היא רבא בלא ב'. אולם בספרי תימן איתא ברבא עם ב', וכן הוא בפתשגן (יא"ר), וכתב ה'נתינה לגר' שכך איתא גם בדפוס סבינוני של שנת שי"ח, ולגירסא זו מוכרח כפירוש החזקוני.

[בחינת הדברים נוסף, כי רש"י פירש שהפסוק מדבר על טומאת בעל לאשתו, ומה שלא פירש אונקלוס כך, זה לשיטתו במקום אחר עיין בשו"ת חת"ס אבן העזר ח"א סימן קכ"א מש"כ בזה].

[ומובא (בספר "פנינים משולחן גבוה" ובספר "טללי אורות") בשם מרן הגר"ז סולובייצ'יק זצ"ל לבאר גם כן כענין הרמב"ן אלא שפירש שמדובר בפסוק על כהן גדול ע"ש. ועיין עוד בספר פה קדוש לר' איצ'לה מוולוז'ין].

אמנם, הרד"ק (בספר השורשים שורש בעל) כתב שפרושו של הפסוק הוא כאילו כתוב 'בבעל בעמיו' או 'לבעל בעמיו', והיינו שאסור לכהן להיטמא אף לאדם גדול וחשוב (וכע"ז כתב הרס"ג). ובחזקוני כתב, שזו גם כוונת אונקלוס שתרגם רבא בעמיה, כלומר שלא יטמא אף לגדול שב'עמיו'.

ובמעט צרי ציין לכמה מקומות, בהם מבואר שיותר לכהן להיטמא לנשיא ולאדם גדול

||| תורתך שעשעתי החשובות לחידות המתפרסמות בגליון זה

- 1 בעל הטורים כא, יא 2 רבי שמעון בר יוחאי - בפיטו "בר יוחאי" (כא, יב - "שקן משחת" | כג, טו - "שבע שבתות")
- 3 "השבת" - פרק כג, פסוק ט"ו ופסוק טז 4 כג, לב - "מערב, בערב, עד ערב" 5 בעה"ט כא, יג
- 6 כב, טז - ברש"י 7 כג, טו - "וספרתם לכם... שבע שבתות (= 49 יום), כג, טז - "תספרו חמישים יום" 8 כג, טו

0795-100-200 התקשרו לקו 'מה אהבתי'

הגרלות יוקרתיות מחכות לכם מדי שבוע

עונים חזקים

נועם הנשמות

שבבים וגונים מחיים של מ"ה קדושי מירון תשפ"א

הבה"ח יוסף דוד אלחנן ז"ל ואחיו הילד משה מרדכי אלחנן ז"ל

לפרוט על המיתרים, לטהר את הלב

קו 402, אוטובוס מהדרין בדרך לירושלים, אך הנהג לא מתחשב בנוסעים ומפעיל צלילים זרים בחלל האוטובוס. הבחורים ביקשו והאברכים התחננו, להנמיך ווליום, לכבות. כלום. הנהג אוטם אזניו. הצלילים ממשיכים, כמעט שאי אפשר לחמוק מלשמוע. והם, מטבעם אינם נשאים רק באוזן, הם עלולים להיכנס אל הלב, להיטמע בנשמה. עלולים לחרוך אותה. ואין מה לעשות.

יש. בחר אחד, בוער ביראת שמים טהורה, יצירתי ובעל תושיה, קם ועשה מעשה. חריג, לא מקובל, אבל בדיוק מה שצריך. הכינור נאחז בידיו וכבר הוא מתחיל לנגן.

היה זה יוסף דוד אלחנן ז"ל. יודע נגן היה. ילד קטן היה כשנטל לראשונה את הכינור והחל מנגן בו כוונתיק ורגיל. את רזי הנגינה לא למד בשום קורס. הם ניתנו לו במתנת שמים, וכך, היה לו הכינור לקולמוס הלב, ובכל עת מועד, בשמחות והתוועדויות חברים היה לבו פורט על מיתרי הכינור ועל נימים חבויים שבלב, מפיח רוח טהרה ורוח חיים בחבריו לישיבה, מכבס ומטהר, מעורר ומקיץ, מגביה ומרומם - כי קרוב היכל הנגינה להיכל התשובה.

וגם עכשיו, על האוטובוס, לא הייתה עת מתאימה יותר מזו. נגינת הכינור נלחמה אפוא בצלילים הזרים, גוברת מעליהם, מטשטשת אותם. מעלה את הטהור ומוחקת את סיאובם.

הנסיעה הסתיימה. נוסע-נוסע ירדו, כל אחד בתחנתו. ממשיך את מסלול חייו. עוד רגע קט וישכחו מה שהיה. אבל אברך אחד היה חייב להבין. "תגיד לי", הוא פונה ליוסף דוד, "איך יכולת? עשית מעשה לא מקובל בלשון המעטה... לא דמיון פרוע הוא לחשוב שמישהו עלול לשייך אותך לאותם 'טיפוסים מוזרים'. ואתה, בחר בשידוכים... לא חששת?" ויוסף דוד ענה לו. תשובה של מי שחי עם אלוהיו. רק עם אלוהיו. ללא חשבונות של 'איך זה נראה' ו'מה יגידו'. בחר פנימי שכל רצונו היה להתעלות בעבודת ה': "לא איכפת לי להיחשב משוגע, העיקר שלא לטמא את האוזניים שלי!"

זה היה יוסף דוד. הבחור המתמיד והשקדן, עובד השם בכל מאוהו - מי שביקש תדיר לשבר את הגוף בקימה מוקדמת ואף זכה לא פעם לשבר את הנפש בהשכמת ערבית, כהנחיתו של יבלחט"א אביו, המשפיע הגה"ח רבי מאיר נחמן שליט"א, כדי לזכות להשכמת שחרית לבית המדרש - הוא היה הרוח החיה ב'תורות' של ברסלב שאותן חי וממילא התיזו הניצוצות מתוכו החוצה בבחינת מאן דנפח מדילי' נפח...

בכל שבת התאחדות של חבריו, נסיעה לאומן או לכל יציאה - היה יוסף דוד ז"ל מחיה את הכל ואת כולם בגשם וברוח. אך לקראת חודשיו האחרונים כמו נפלה עליו לפתע מה שהתברר למפרע כהכנה דרבה לקראת יומו הגדול. הוא החל מתפלל בבכיות על עם ישראל, מתמסר כל כולו עבור הכלל, באופן שבלתי ניתן היה לתיאור.

במפתיע, אף נשמע מתבטא מספר פעמים כי היה רוצה לזכות להיקבר במירון ליד דודו, איש מירון ואיש פלא, רבי אהרן גבאי זצ"ל, שנלב"ע כמה חודשים לפני ל"ג בעומר תשפ"א. "כששאלתי אותו מדוע נראה לו הגיוני שחלומי יתגשם", מספרת אימו - שכבשה את

פליאתה על השאלה המתבקשת: מדוע בחר בן ח" שנים מתעניין במקום קבורתו העתידי - "הרי באופן רגיל כל אחד נקבר בעירו; רבי אהרן ז"ל גר במירון וממילא נקבר שם, לא כל אחד זוכה לכך", חידדה את שאלתה, אך ליוסף דוד לא היה הסבר הגיוני. זה היה חשקו שנבע מתוכו פנימה.

רק הימים שחלפו הוכיחו שליבו ונשמתו ניבאו לו - ואולי הוא עצמו לא ידע מה ניבאו לו אלה - שהמקום הראוי לו הוא ליד התנא האלוהי רבי שמעון בר יוחאי, ושם קנה את מקומו במותו, לא לפני ששפתיו ריחשו 'מזמור לתודה' בכוחות אחרונים ויצאה נשמתו ב'אחד' בקבלת עול מלכותו יתברך כאחד משרפי מעלה - - -

יילכו שניהם יחדיו

איתו עימו, עלה ונתעלה אחיו משה מרדכי ז"ל - שהיה בן קרוב לגיל י"ג שנה, "מופלא סמך לאיש" - שביקש להיות שותף בשמחת רשב"י בהדלקה שמתחם 'תולדות אהרן' (דאז).

"ריינע אויגען" - עיניים נקיות וטהורות. כך התבטא כקש"ת האדמו"ר הגה"צ מערלוי זצוק"ל כשנכנס אליו משה מרדכי ז"ל, בהיותו כבן שלש שנים, והביט בעיניו.

מאוחר יותר הבחינו בכך כולם: נגיד חסידי הגיע מחו"ל לביקור בת"ת, וסוקר במבטו את מאות ילדי החמד, כ". מבחין במשה מרדכי ושואל: מי הילד בעל הפנים הרחניות והקורנות?

כבר מגיל צעיר, בעת התחלת לימוד הגמרא, בירר מתי בדיוק מתחילים, וציפה ויחל לאותו יום מכונן בחייו. בוגר מכפי גילו, היה עולה ומתעלה בתורה ובעבודה שבלב זו תפילה.

"מדי יום ביומו, בעקביות ובכל מצב, התמיד בתפילה זכה מלאה בהתלהבות וברצינות ומתוך הסיודו, לעיתים כל ה'מצב' של התפילה בכיתה נזקף לזכותו", סיפר מלמדו. "כך תפילה, וכך גם בתורה ולימוד מתוך יגיעה והתלהבות, וכך בכל דבר שבקדושה".

גם מלמד נוסף שלימדו בשנתו האחרונה בת"ת סיפר כיצד מדי יום "בא, ושאל, וביקש להבין עוד ועוד. כמה עמל ויגיעה התייגע על התורה, כמה היה מונח בלימוד, איזו שמחה היתה אצלו כשנתברה לו הבנת הגמרא, הרש"י והתוספות. לא נח ולא שקט עד שהבין את הדברים עד תומם, ללא פשרות. תבע מעצמו כל כך הרבה בלי ויתורים, כמה וכמה שעות לימוד מחוץ לשעות הת"ת, ושלא בשעות הרגילות", סיפר המלמד של כתה ח'.

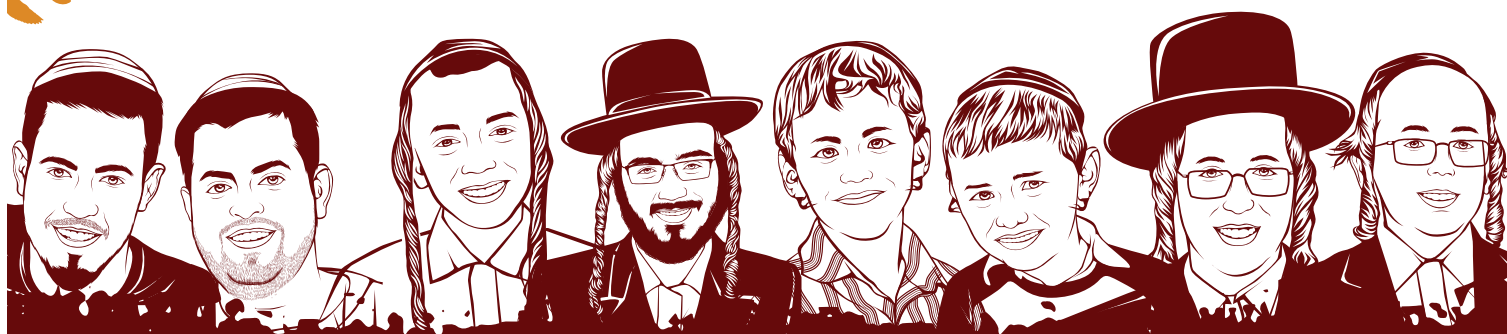
במהלך ההפסקות, מספר מלמד מכתה נמוכה יותר, היה זה משה מרדכי שהיה ניגש מפעם לפעם למלמד: רב'ה, יש שם ילד שבוכה. רב'ה, פלוני קיבל מכה, ההוא בפניה פלונית בוכה. רב'ה, ההסעה ברחו לפלוני, ואלמוני זקוק לעזרה. "תמיד היה הוא זה ששם לב, לב מלא באיכפתיות ובדאגה, ותמיד היה הוא זה שמיד ניגש לעזור או להזעיק את עזרת המלמדים".

"לא נשכח את התלהבותו הגואה, שעה שהיה דורש את ה' ותורתו. נשמה כל כך גבוהה, גבוה מעל גבוה", מסכם המלמד של כתה ח' את שראו הכל בסופו של דבר, בעת שנתעלתה נשמתו והעפילה לגנזי מרומים בהסתלקות ייחודית במקום כה קדוש, בציון הרשב"י ובהילולא דיליה".

בנחת

כי אהים אנהנו

רבי שמעון ותעצר המגפה

בְּרַחֲמֵינוּ מְצוּהָ לָנוּ אֶת הַחַיִּים

רשב"י בכוחו הנאיצל עוצר גם השנה בל"ג בעומר
את המגפה על ידי ההתעוררות העולמית
להתחיל מחדש: הכל בנחת.

"קבלה בידינו מהנאונים
שבוים ל"ג בעומר פסקה
מיתת עשרים וארבעה
אלף תלמידי רבי עקיבא,
ונשתירו חמשה תלמידים
ובניהם רשב"י"
(המאיר)

קו "בנחת"

***6736**

זוכרים לנצח

הריני מקבל על עצמי

לנהוג כבוד עם חבריי, לכבד, לזוהר, להאיר ולפייס
למשך ארבעים יום

הגדלת ענק

פרסים מפתיעים לעושי הטוב

ההגדלה תתקיים א"ה בערב חג השבועות תשפ"ג
הרושמה ב"קו בנחת" | עקוב אחרי הפרסומים על פדיו ההגדלה המלאים

להחיות את זכרם

עמותת
קדושי מירון
פועלת ללא הרף,
סביב כל
ימות השנה,
למטרה אחת
ומרכזית:
להחיות ולשמר
את זכר מ"ה
קדושי הרשב"י,
קורבנות הציבור
אשר הועלו
למרום ברכבי אש,
לכפר על הכלל.

צדקה

פינויים מספר הזוהר הקדוש

מתוך 'אגן הסהר' בעריכת הגר' מינאל פלג שלי"ט א"

בין קוד ראה רבי אלעזר שהיה מסתלק מלאוד המון, ואמר, אין גור דין במקום שמעון רבי יוחאי. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בננו, תפנס לכהן ואחוז ברבי יצחק, שהרי ראיתי בו שהוא פוחז. נכנס רבי אלעזר ואחוז בו, ורבי שמעון החזיר פניו ולמד תורה.

גידם רבי יצחק וראה את אביו. אמר לו, בני, אשרי חלקך בעולם הזה ובעולם הבא, שהרי בין העלים של עין החיים שבגן עדן נתון (אתה יושב) עין גדול וחנוק בשני עולמות, והוא רבי שמעון בר יוחאי, שהרי הוא אחוז אותך בענייני. אשרי חלקך בני.

אמר לו, אבא, ומה אני שם? אמר לו, שלשה ימים היו שפסו את חדר משפך, ותקנו לה חלונות פתוחים להאיר לה מארבעת צדדי העולם, ואני ראיתי מקומך ושמתה, שאמרת אשירי חלקך בני, מחוץ לזה שעד עכשו לא זכה בהך בתורה.

והרי עכשו היו עתידים לבא אליך שנים עשר צדיקים מהחברים, ועד שהיו יוצאים התעורר קול בכל העולמות: מי הם החברים (השכלים) שעומדים כאן? התעוררו בשביל רבי שמעון, בקשה בקש ונתנה לו.

ולא זה לבדו, שהרי שבעים מקומות מתעטרים פאן בשבילו, ובכל מקום ומקום פתוחים פתחים לשבעים עולמות, וכל עולם ועולם נפתח לשבעים רצים, וכל רץ ורץ נפתח לשבעים פתחים עליונים, ומשם נפתחו דרכים לעתיד, נסתר הפל, לראות באותה נעימות עליונה שמאירה ומנהגה לכל, כמו שנאמר (תהלים 138) לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו. מה זה ולבקר בהיכלו? הנינו שכתוב (במדבר 16) בכל ביתי נאמן הוא.

אמר לו, אבא, כמה זמן נתנו לי בעולם הזה? אמר לו, אין רשות ולא מודיעים לאדם, אבל בהלוא הגדולה של רבי שמעון תהיה ערוך שלחנו, כמו שנאמר צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו וביום שמחת לבו.

(חזקוני ויחי 3)

רבי חייא הגדול היה הולך לבעלי המשנה ללמד מהם. הלך לרבי שמעון בן יוחאי, וראה פגוד אחד שהיה מפסיק בפניו. תמה רבי חייא, אמר, אשמע דבר מפיו מכאן.

שמע שהיה אומר, ברח דודי ודמה לה לצבי או לעפר האלים. כל הכסופר שפוסקים ישראל [מלפני] מהקדוש ברוך הוא, הוא שאמר רבי שמעון, מאותם של ישראל שהיה הקדוש ברוך הוא לא הולך ולא מתרחק, אלא בורח כצבי או בעפר האלים.

מה הטעם? אמר רבי שמעון, אין תיה בעולם עושה כמו הצבי או בעפר האלים. בזמן שהוא בורח, הולך מעט מעט ומחזיר את ראשו למקום שצא ממנו, ולעולם הוא תמיד מחזיר את ראשו לאחוריו. כך אמרו ישראל: רבנו של עולם, אם אנו גורמים שתסתלק מבנינו - יהי רצון שתברח כמו הצבי או כמו עפר האלים, שהוא בורח

ומחזיר את ראשו למקום שהניח. זהו שכתוב (ירמיה 13) ואף גם זאת בהיותם בארץ אביהם לא מאסתים ולא געלתים לכלתם. דבר אחר - הצבי, כשהוא לון, הוא לון בעין אחת, והאחרת הוא געור. כך אמרו ישראל לקדוש ברוך הוא, עשה כמו הצבי, שהנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל.

שמע רבי חייא ואמר, אם עליונים [פוסקים] עוסקים בבית, ואני יושב בחוץ? בכה. שמע רבי שמעון ואמר, ודאי שכינה בחוץ, מי יצא? אמר רבי אלעזר בננו, אם אני אשרי - [כחול] לא אשרי, שהרי השכינה מחוץ אלינו. שתפנס השכינה, ותהיה אש שלמה. שמע קול שאומר: עדן לא נסמכו הסומכים, והשערים עדן לא התקנו, ומקטני [ומאהלי] הבשמים של עדן, שפעת הוא. לא יצא רבי אלעזר.

ישב רבי חייא, בכה ונאנח. פתח ואמר, סב דמה לה דודי לצבי או לעפר האלים. נפתח שער הפרגוד, לא נכנס רבי חייא. וקר רבי שמעון את עינו ואמר, מזה נשמע שנתנה רשות למישהו בחוץ, ואני בפנים? קם רבי שמעון. הלכה האש ממקומה עד מקום רבי חייא. אמר רבי שמעון, ניצוץ אור הקליטה בחוץ, של המפתח ואני פאן בפנים! התאלס פיו של רבי חייא.

פיו שנכנס פנימה, הוריד את עינו ולא זקף ראשו. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בננו, קום העבר דך על פיו, שלא יודע בזה, שלא רגיל בו. קם רבי אלעזר והעביר דו על פי רבי חייא. פתח פיו רבי חייא ואמר, ראתה עני מה שלא ראיתי. הודקפתי שלא חשבתי, שטוב למות באש של וקב טוב שדולק.

במקום שזרקו שביבי אש לך עבר, וכל שביב ושביב עולה לשלש מאות ושבעים מרפבות, וכל מרפבה נפרדת לאלף אלפים ורפוא רבבות, עד שמגיע לעתיק הנמים שישיב על פסא, והכפסא מודיעה ממנו למאתים וששים עולמות.

עד שמגיע למקום עדון הצדיקים, עד שנשמע בכל הרקיעים, וכל העליונים והמתחתונים, וכלם בזמן אחד, תמהים ואומרים: זהו רבי שמעון בר יוחאי שהיה מרעיש הכל, מי יכול לעמד לפניו. זהו הוא רבי שמעון בר יוחאי שבשעה שפיתח פיו להתחיל לעסק בתורה, מקשיבים לקולו כל הכפאות וכל הרקיעים וכל המרפבות, וכל אותם שמשפכים את רבונם.

אין פותחים ואין מסמים, כלם נמצאים, עד שלא נשמע (ששמעו) בכל הרקיעים שלמעלה ושלמטה פתחו פיה. כשסמים רבי שמעון לעסק בתורה, מי רואה איזה שירים? מי רואה איזו חדרה שמשפכים לרבונם? מי רואה את הקולות שהולכים בכל הרקיעים? כלם פאים בשביל רבי שמעון וכו' רעים ומשמחיים לפני רבונם, מעלים ריחות של בשמים של עדן עד עתיק הנמים, וכל זה משום רבי שמעון.

(מתוך חזקוני שמות ט')

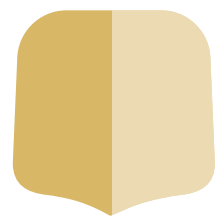
מצווים להבדיל מטומאת מתים, לבד חמשה מתי מצוה הכתובים כאן, וישראל מטמאין על כל מת לקוברו ולעסוק בו."

- **חזקוני:** "נסמכה פרשת אוב וידעונו לפרשת אמור אל הכהנים, לומר לך שמן הדיו יש לרגום שואל באוב וידעונו כי אין צורך לישראל בהם."
- **הדר זקנים:** "למה נסמכה פרשה זו לפרשה של מעלה, שכתב בה אוב או ידעונו? יש בתנחומא שהקב"ה הראה למשה כל פרנסו ישראל ומלכיהם והראהו שאל נופל בחרב. אמר משה לפניו: ריבוננו של עולם, מלך ראשון שהעמדת על בניך ידוקר בחרב, מה חטא? אמר לו הקב"ה: אמור אל הכהנים בני אהרן, שיהרג נוב עיר הכהנים ובעוונם ייענשו וגם בעוון שאול, ששאל באוב וידעונו."
- **בעל הטורים:** "סמך אזהרת כהנים ל'לא יטמאו לאוב', שלא יטמא הכהן למת כשירצה לשאול באוב, שצריכין להטמאות כששואלין בו (סנהדרין סה:)."
- **תולדות יצחק:** "נסמכה פרשה זו לענין אוב וידעונו, לפי שאם תאמר אחר שנאסר לנו אוב וידעונו המודיעים העתידות מי יגידה לנו, לזה אמר אמור אל הכהנים."

(מתוך סדרת הספרים תורתך שאלתי מאת הרב חגי ולנסקי)

הזוהרתי

לימוד פרשיות התורה בדרך שאלות ותשובות

אמר אל הכהנים בני אהרן... לנפש לא יטמא בעמיו (כא, א)

מה מקומה של פרשת הכהנים במקום זה?

- **אבן עזרא:** "אחר שהזהיר ישראל ובני אהרן בכללם להיותם קדושים, הזהיר בני אהרן, שהם חייבים להישמר מדברים אחרים, בעבור שהם משרתי ה'."
- **בכור שור:** "למעלה פירש הבדלה שבין ישראל לעמים, כדכתיב: 'אשר הבדלתי אתכם מן העמים' (לעיל כ, כד), שהבדילם מן שקצים ורמשים ומצורעים וזבים וזבות ובהמה ושאר טומאות שלא נצטוו בני נח עליהם. ועתה מפרש הבדלת כהנים הדיוטים מישראל, שהם

סיפורו של שבת

מוציא אסירים בכושרות

היה זה בשנת תשע"ג. השלטונות בארה"ב הושיבו כמה וכמה יהודים יראים ושלמים בבית האסורים, מחמת איזה עניין. אחד מהם, היה יהודי שנהג לעלות מדי שנה בל"ג בעומר למירון, ועתה, בשנה זו, התאונן שלא יוכל לנסוע למירון כדרכו. נענה אחד הבנים ואמר לו 'הרשב"י יבוא אליך' וזאת מתוך נחמה, והיו דיבורים אלו נראים כחוכא ואיטלולא. בהגיע שבת ל"ג בעומר, היהודי מירר בבכי, עד שקירות בית האסורים היו רטובים מדמעות.

במוצאי מנוחה פרצה לפתע שריפת ענק בית האסורים, וכל היהודים היושבים שם יצאו בשירת 'בר יוחאי' והחלו לרקוד סביב לשונות האש, 'תורתו מגן לנו היא מאירת עינינו הוא ימליץ טוב בעדינו' בעודם שרים, הגיעה לפתע הודעה מהנהלת בתי הכלא, כי עקב השריפה כל האסירים משוחררים בגלל חשש לחייהם, וראו כולם איך רבי שמעון הגיע לכלא והוציא אותם מן השביה.

אשרי עין ראתהו

עקרת בית המשתייכת לחסידות 'תולדות אהרן' בירושלים, הרגישה לחץ נורא בעיניה וראייתה נחלשה מאוד, בצר לה פנתה לרופאים, ולאחר בדיקת סי טי ביום ל"ג בעומר, בתום הבדיקות מיהרה לקבוצת חסידי תולדות אהרן הנוסעים מירונה, כי התשובות לא יגיעו רק לאחר 24 שעות, בהגיעה למירון כמעט ולא הצליחה לראות את ההדלקה של הרבי אלא בכתה ללא הרף אל ה' שיאיר את עיניה.

והי ממחרת ותשכם האשה בבוקר והנה היא רואה כאחד האדם, אלא שתשובת הבדיקות שעברה הגיעו ובהן התברר כי עליה לערוך ניתוח דחוף כי בלא זה מסוכנת היא לאבד את מאור עיניה. אמרה האשה לרופא, היום בבוקר, למחרת נסיעתי למירון פקח ה' את עיני, וגם הכאב והלחץ גם הוא פרץ כלא היה, הרופא לא הבין את אשר לפניו, ובשבע בדיקות נוספות שנערכו מדי שבוע משך שבעה שבועות התברר כי אין כל טעם לערוך לה ניתוח.

לכולם שמות יקרא

משפחה אחת שבנם הגיע לגיל השידוכין זה עידן ועידנים, ועדיין לא היה נראה שידוך באופק, ביום ל"ג בעומר נסעה אמו למירון, בדרכה דיברה עם בעלה בפלאפון ונזכרה שטרם הולדת בנם זה, הבטיחה אצל רשב"י שכאשר יוולד לה בן יקראו את שמו 'שמעון' ומשום מה נשתכח הדבר מלבם ונקרא שמו 'זעליג', ומי יודע אולי עניין זה הוא המעכב את הזיווג.

בהתייעצות עם רב הוחלט להוסיף לשמו את השם שמעון ומעתה יקרא 'שמעון זליג', וכדי לא לעורר רעש מיותר, בשבת כאשר יעלה הבחור לתורה יקראהו הגבאי - 'עמוד הבחור שמעון זליג'.

בשבת שלאחר ל"ג בעומר התפללו הבחור ואביו בבית מדרש שהם רגילים בו, ומיד לאחר התפילה ניגש יהודי לגבאי ושאל 'מעולם לא ידעתי ששמו שמעון זעליג, ידעתי ששמו זליג בלבד' לשאלת הגבאי וכי מה אכפת לו, הסביר היהודי 'בחור כמונו הייתי רוצה לחתן, אלא ששמי זעליג והרי אנו מקפידים על צוואת רבי יהודה החסיד שלא להשתדך כששם החותן כשם החתן, ואם שמו אינו כשמי, אלא שמעון זעליג, אין מתאים מבחור זה לקחתו כחתן לבתי', ותוך כמה ימים נגמר השידוך במזל טוב.

(באר הפרשה)

פרשת אמור

פסוק לי פסוקך

שאלות וחיידים לשולחן השבת

מקרא

- מה מותר לכהן בעל מום לאכול (כא, כב)
 - ארק מקדשי הקדשים כמו שהותר למשה רבנו
 - רק מקדשים קלים
 - מקדשי קדשים ומקדשים קלים
- לכמה זמן נאכל זבח תודה? (כא, ל)
 - ליום אחד ולילו עמו
 - לשני ימים ולילה אחד
 - הזבח ליום אחד, והחלות לשני ימים

תרגום אונקלוס

- "יבצע" הוא תרגום של...? (כח, י)
 - יפרע
 - יפרום
 - יטמא
- 'ממחרת השבת', מה מתרגם התרגום? (כג, יא)(כא, ל)
 - מבִּתְר שְׁבֵתָא
 - מבִּתְר יוֹמָא טְבָא
 - ממִּחְרַת שְׁבֵתָא

תורתך שעשעי

חיידים ושאלות

- שתיים שתיים באות, באותיות הסופיות הן כפולות. כל שתי תיבות, מסתיימות באותן אותיות.
- שני ביטויים מהפיוט המפורסם שנכתב על שמו, מופיעים בפרשה שקוראים בערב יום הלולתו.
- אותה תיבה תבוא בפסוק אחרי פסוק, ובכל פעם פירושה ותרומה אחר, כי יש ביניהם חילוק.
- תיבה המופיעה פעמים שלוש בפסוק אחד, אולם בכל פעם בשינוי או בתוספת אות או תיבה אחת.
- "בן ח"י לחופה" אמרו חכמינו, ורמז לכך מונח בפרשתנו. ואם גם ספר תהלים תפתח, מפרק י"ט שם - רמז תיקח.
- אותו, אותו, אותם - שלשתם מדברים על אותו אדם. כך היה רבי ישמעאל דורש, וסימן כולם: מת"ן אם כרש"י תפרש.
- שני פסוקים קרובים וסמוכים, אחד ליד השני מופיעים, אולם אם תביט אל המספר המופיע בהם, הם לכאורה מתנגשים וסותרים.
- לומדים תרגום. מהו הפסוק שזהו תרגומו: ותקננו לכן מבִּתְר יוֹמָא טְבָא, מיום אִיתּוֹאִיכוֹן יְת עוֹמְרָא דְאַרְמוּתָא, שְׁבַעַא שְׁבוּעֵין שְׁלִמִין יְהוֹן.

הפירוט מופיעים בגיליון הנחני

התקשרו לקו 'מה אהבתי'
0795-100-200

עונים
חזקים

מתחילים משמורת

עצות והיגים על מצוות קריאת
"שניים מקרא ואחד תרגום"

חוב יחושע נחן

נר ה'

נשמת אדם

אי אפשר לשכוח את אותו לילה נורא ואיום. עת נהפך לתוגה מחולנו, ויום שמחת רשב"י, ברגע אחד נעשה ליום בכי ומספד.

בליל ל"ג בעומר תשפ"א, נגדעה שמחתנו-שמחתו של רבי שמעון, והריקודים הפכו לקול בכי ועצב נורא, עת התבררנו באותו ליל-שישי איום, כי פנה היום, וארבעים וחמש נשמות זכות וטהורות נקטפו בפתע פתאום.

יהיו שיאמרו, כי אין טעם להזכיר נשכחות, ולא נכון להזכיר ולעורר צער שוב מדי שנה. אולם ברור שארבעים וחמש נשמות זכות שנקטפו, אינם בגדר 'נשכחות', שכן דמותם וליבם עומד ניצב מול עינינו תמיד. זכרם חי וקיים לעד בכל לב יהודי.

אין עין שנתרה יבשה, ואין לב שלא נשבר למשמע הבשורה הקשה, על פטירתם הפתאומית קורעת הלב של מ"ה יהודים נשמות קדושות וטהורות. כמה דמעות נשפכו מאז נמתחה עלינו מידת הדין, ואירע האסון הנורא, כמה צער ויגון, במקום הקדוש אתרא קדישא מירון, בשעות שמחתו הקדושה של רבי שמעון.

אסון כבד ונורא, הן בכמות ובמספר הנפטרים, והן באיכותם. גדול כים שברך מי ירפא לך. מ"ה זאת עשה אלוקים לנו. מ"ה יהודים של צורה, קדושים וטהורים שנחטפים ונקטפים בפתע פתאום, הלא דבר הוא!

הכל הרגישו - ועדיין מרגישים לנצח - קשר עז לכל אותם נשמות טהורות שנחטפו ביום שמחתו של רבי שמעון. משתדלים לזכור, רוצים להנציח.

כמה גווילים נכתבו, כמה יוזמות נפתחו לזכרם. כוללים הוקמו, ארגונים נוסדו. כל אדם חש קשר לאבדן הנורא, חש חלק מהחורבן. גם העלון הזה שאתם מחזיקים בידכם, הוא אחד מאותן מאות יוזמות שנעשו, לכבודם ולזכרם.

"זעתה ישראל מ"ה ה' אלוקיך שואל מעמך"?! כולם שואלים את השאלה הזו. גם הם, מ"ה נשמות זועקות אלינו ודורשות מאיתנו להתבונן מה ה' שואל מאיתנו.

כעת, כעבור שנתיים מאז אותו אסון, כדאי שננסה לחשוב ולברר מה השתפרנו מאז אותו מקרה נורא, מה לקחנו על עצמנו לזכרם של אותם קדושים.

...

לא כותבים, 'קוראים'

אחד הדברים המיוחדים שנעשו, אחת ההנצחות המרגשות, היתה כתיבתם של ספרי תורה לזכרם של הקדושים. נדיבים ואנשי מעשה מהארץ ומחוצה לה, שחשו קרובים אל החלל, למרות שלא הכירו אף אחד מהם ולא פגשו אותם מעולם - יצאו ביוזמות של כתיבת ספר תורה לעילוי נשמת הקדושים.

מיותר לומר, כי אם היינו פונים ומבקשים מכל אחד מקוראי שורות אלו, להצטרף ולהשתתף במיזם של כתיבת ספר תורה, נדמה כי לא היה אחד שמשרר.

אז לא נצא במיזם של כתיבת ספר תורה, אבל בהחלט נציע מבצע של "קריאת ספר תורה", חיזוק בלימוד התורה וקריאת 'שנים מקרא ואחד תרגום', לעילוי נשמת מ"ה הקדושים.

בתורתנו הקדושה ישנם למעלה מחמישים פרשיות,

ובהינתן שחלקם מחוברות ונקראות יחד (כמו שהיה לנו בשבועיים הקודמים), הרי שבשנה שלמה אחת, יש קצת יותר מארבעים וחמש פרשיות, לפחות, הנה כי כן, נציע בזאת ונפנה אל כל מי שחש צורך עז להנציח את קדושי מירון ולעשות משהו טוב לזכרם, להרים קרן ולהקים להם שם וגל-עד, לקבל על עצמו חיזוק בקיום מצות 'שנים מקרא'.

קוראים 'שניים מקרא ואחד תרגום' לכבודם ולזכרם - של מ"ה קדושי מירון עליהם השלום.

בכל פרשה - נכון לעילוי חלל אחד! כל פרשה תהיה נר נשמה לכבוד אחד הקדושים. התורה היא חיינו, ורק בה נחמתנו. תורתנו תורת חיים, עומדת לעד, ודאי אם נלמד לזכרם, תהיה זו הנצחה אין-סופית, מתנה יקרה שנוכל לתת לאותן נשמות יקרות. לא ספר תורה אחד, שנכתב בקדושה ומונח בארון, שכבודו במקומו מונח. אלא עשרות ומאות, רבבות ואלפים שעות של תורה, רבבות של לומדים שישבו מידי שבוע, ביום שישי או בשבת, ויעסקו בלימוד תורת ה' בשמחה ובחדווה, לעילוי נשמתם ולזכותם של אותם קדושים.

וכמובן, גם מי שכבר מקפיד ונוהג לקרוא, גם הוא יכול 'לתרום', ע"י שישתדל להוסיף יותר חדווה ונעימות, או אם ישתדל להקפיד לקרוא יותר בעקביות ולקיים את המצוה החשובה ביתר חביבות. או ע"י שיזכיר ויעורר אחרים על חשיבות הדבר, וישפיע וידביק בהתלהבותו עוד רבים שיצטרפו ויקפידו גם הם בזכותו, על קיום המצוה בלהט ובחשק מידי שבוע.

...

מ"ה טובו אהלך יעקב

לא ניתן לארוע הנורא הזה, גם כעבור שנתיים, לחלוף לידנו.

איננו כמו שאר אומות העולם, שזוכרים בצפירה ובשתיקה, אצלנו זוכרים בדיבור, באמירה!

השבוע, כשנדליק את המדורה של רבי שמעון, נחליט שאנחנו מדלקים

עוד שלהבת, מדליקים נר זיכרון נוסף. ליבנו קואב ודואב על אותן 45 נשמות שהסתלקו לבית עולמן בפתע פתאום. גם בחלוף שנתיים, כל בית ישראל בוכים את השריפה אשר שרף ה'. אך זאת נחמתנו בעינינו, יכולים אנו להדליק נר נשמה - נר ה' נשמת אדם. להרבות תורה ואורה בישראל. מ"ה טובו אהלך יעקב משכנותיך ישראל.

גם העלון הזה שאתם מחזיקים בידכם, הוא אחד מאותן מאות יוזמות שנעשו, לכבודם ולזכרם. השבוע נשנדליק את המדורה של רבי שמעון, נחליט שאנחנו מדלקים עוד שלהבת, מדליקים נר זיכרון נוסף - באמירה, בקריאה!

נר נשמה

בכוונתנו בעז"ה, להקים ולייסד ישיבות לשמורת, בכל רחבי הארץ, כאשר בכל יום שישי ישבו בהיכלי התורה, בבתי הכנסיות ובבתי המדרשות ילדי ישראל הטהורים, ויעסקו בלימוד ושינון הפרשה. אם הנושא בוער בכם, ותרצו להיות שותפים ולהרים את הכפפה, נא צרו קשר עם מחלקת "מקרא קודש" במייל:

maahvti@gmail.com

